

BİBLİYOGRAFYA :

R. H. Fuller, "Sermon", *A Dictionary of Liturgy and Worship* (ed. J. G. Davies), London 1972, s. 344, 345; A. Z. Idelsohn, *Jewish Liturgy and its Development*, New York 1995, s. 16-17; R. Marsden, *The Cambridge Old English Reader*, London 2004, s. 165-166; W. A. Brown, "Theology and the Preaching of the Gospel", *The Biblical World*, XLIII/6, Chicago 1914, s. 382-395; L. O. Bristol, "Primitive Christian Preaching and the Epistle to Hebrews", *Journal of Biblical Literature*, LXVIII/2, New York 1949, s. 89-97; L. Buell, "The Unitarian Movement and the Art of Preaching in 19th Century America", *American Quarterly*, XXIV/2, New York 1972, s. 166-190; J. F. Mclue, "Luther and the Problem of Popular Preaching", *The Sixteenth Century Journal*, XVI/1, New York 1985, s. 33-43; D. G. Buttrick, "Preaching", *Encyclopedia of Christianity*, New York 2005, s. 973-977.

KÜRŞAT DEMİRCİ

VÂCİBÜ'İ-VÜCÛD

(bk. VÜCÛD).

VÂCİD

(الواجد)

Allah'ın isimlerinden
(esmâ-i hüsnâ) biri.

Sözlükte "bulmak, bilmek; müstağni olmak" anlamlarındaki **vecd** (**vücûd**) kökünden türeyen **vâcid** "dilediğini dilediği zaman bulan bir müstağni" mânasına gelir. Râgib el-İsfahânî'nin de belirttiği üzere insanlara nisbet edilen "bilerek, deneyerek bulmak, vâkıf olmak" fiili iç ve dış duyularla gerçekleşir. Bunun yanında Allah'ın ve nübüvvetin tanınması (mârifet) örneğinde görüldüğü gibi akıl yoluyla da idrak vardır. Cenâb-ı Hakk'a nisbet edilen her şeyi kendi hakikati ve mahiyeti üzere bilmek/bulmak (**vecd/vücûd**) "vasıtasız ilim" anlamına gelir, çünkü Allah organlardan ve vasitalardan münezzehtir (*el-Müfredât*, "vcd" md.).

Vâcid kelimesi Kur'an-ı Kerim'de geçmemekle birlikte sekiz âyette fiil kalıplarıyla zât-ı ilâhiyyeye nisbet edilmiştir. Bunlardan üçü Resûlullah'ın hayatının ilk dönemlerine ait beyanlardır (ed-Duhâ 93/6-8; bk. M. F. Abdülbâki, *el-Mu'cem*, "vcd" md.). Vâcid isminin "bulmak, sahip olmak, bilmek" şeklindeki içeriğine uygun birçok âyet vardır. Sebe' sûresinde (34/2) gaybi bilen rabbe yemin edilerek göklerde ve yerde zerre kadar, ondan daha küçük veya daha büyük hiçbir şeyin Allah'tan gizli kalmayacağı ifade edilmiş, aynı muhteva Yûnus sûresinde de (10/61) yer almıştır. Vâcid ismi Tirmizî ve İbn Mâce'nin esmâ-i hüsnâ rivayetlerinde bulunmaktadır ("Da'a-

vât", 82; "Du'â", 10). Bir kutsî hadiste nakledildiğine göre Allah Teâlâ hidayet, mağfiret ve cömertliğinin sınırsızlığını belirttikten sonra kendisinin cevâd (cömert), mâcid (şanlı, şerefli) ve vâcid olduğunu söylemiştir (*Müsned*, V, 154, 177; a.e. [Arnaût], XXXV, 294-296, 428-429).

Âlimler vâcid isminin "her şeyi bilen, hiçbir şeye muhtaç olmayan, emrini ve isteğini daima gerçekleştiren" şeklindeki mânasına vurgu yapmışlardır. Abdülkâhir el-Bağdâdî vâcidin sözlük anlamlarını beş grup halinde açıklamıştır. Birincisi "her şeyden müstağni, her şey kendisine muhtaç" anlamındaki ganî olup bu kelime de esmâ-i hüsnâdandır. İkincisi âlim gibi "nesne ve olayları mahiyetleriyle bilen" şeklindedir. Üçüncüsü "kaybettiği şeyi bulan" demektir. Fakat âciz ve eksiklik ifade eden bu muhtevanın zât-ı ilâhiyyeye nisbet edilmesi mümkün görülmediğinden buna "kaçma ve kaybolma konumunda bulunan her şeyi bilgisi ve mülkiyeti dairesinde tutan" diye mâna verilmiştir. Dördüncüsü "gazap eden" anlamı olup Allah'a izâfe edilmesi durumunda "düşmanlarına gazap eden, zalimleri dünyada ve âhirette cezalandıran" (müntakım) mânasına gelir. Beşincisi "seven" (**vecd**) demektir, bu da Allah'ın kulunu sevmesini belirtir (*el-Esmâ' ve's-şifât*, vr. 213^{a-b}). Vâcid isminden kulun nasibi bu ismin tecellisi çerçevesinde Cenâb-ı Hakk'ın kendisine verdiği ilim, servet ve beceriden Allah'ın yarattıklarını faydalandırmak, daima O'nun kerem, lutuf ve bağışlamasına sığınmaktır. Vâcid ismi kendine özgü içeriğiyle ilişkili bulunan birçok ilâhî isimle anlam yakınlığı içindedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-'Arab, "vcd" md.; *Kâmus Tercümesi*, II, 43-44; *Müsned*, V, 154, 177; a.e. [Arnaût], XXXV, 294-296, 428-429; Hattâbi, *Şe'nü'd-du'â'* (nşr. Ahmed Yûsuf ed-Dekkâk), Dimaşk 1404/1984, s. 81; İbn Fûrek, *Mücerredü'l-Makâlât*, s. 55; Kâdî Abdücebbar, *el-Muğni*, V, 222-223; Abdülkâhir el-Bağdâdî, *el-Esmâ' ve's-şifât*, Kayseri Râşid Efendi Ktp., nr. 497, vr. 213^{a-b}; Gazzâlî, *el-Makşadü'l-esnâ* (Fazlüh), s. 143; Bekir Topaloğlu - İlyas Çelebi, *Kelâm Terimleri Sözlüğü*, İstanbul 2010, s. 330-331.

BEKİR TOPALOĞLU

VÂCİDİYE MEDRESESİ

Kütahya'da
XIV. yüzyılın ilk çeyreğinde
inşa edilen medrese.

Kapısı üzerinde yer alan kitâbeye göre 714 (1314) yılında Germiyanlı Emîri Mübârizüddin Umur b. Savcı tarafından yapılmıştır. Kaynaklarda Umur Bey Medrese-

si, Demirkapı Medresesi, Molla Abdülvâcid Medresesi, Molla Vâcid Camii, Germiyanlı Medresesi şeklinde de anılan yapı, ismini burada bir süre müderrislik yapan Molla Abdülvâcid'den almaktadır. Tek katlı, iki eyvanlı olup kapalı avlulu medreseler grubuna dahildir. Yapının devrinde rasathâne olarak kullanıldığı hususunda yaygın bir kanaat vardır. 1950, 1956-1957, 1980 ve 1999 yıllarında onarım gören medrese 1965'te Kütahya Müzesi yapılmıştır.

Dıştan tamamen kesme taş kaplı yalın bir mimariye sahip yapıda kuzey cephesinin ortasında dışa taşkın sivri kemerli taçkapı yer alır. Derinliğinin üç yönden gelişen parça tonozlarla içbükey olarak örtüldüğü taçkapı dışarıya açılan bir eyvan görünümündedir. Bugünkü tonoz örtüsü orijinal değildir, onarım öncesinde üst örtünün yıldız tonoz olduğu bilinmektedir. Taçkapının önündeki şadırvanlı havuzun da sonradan yerleştirildiği anlaşılmaktadır. Kuzey cephesinde aslında ortadaki taçkapıdan daha içerlek tutulan, giriş mekânının iki yanında bulunan tonozlu odalar, bu odaların devamında doğuya ve batıya doğru ikinci bir kademe yapan yan kanatların sağır kuzey duvarları ile üçlü bir kademeleşme teşkil edilmiştir. Bu özellik kuzeybatı ve kuzeydoğu tarafından yapılan eklemelerle ve giriş bölümüyle yan kanatların cephede aynı düzlem üzerine getirilmesiyle yok edilmiştir. Taçkapıdan tromplu kubbeye örtülü bir mekâna girilir. Burası içteki avluya geniş sivri kemerle bağlanan bir eyvan durumundadır. Giriş eyvanının iki yanında orijinal birer beşik tonozlu dikdörtgen oda yer almakta ve eyvandan odalara bağlantı sonradan açılmış kapılarla sağlanmaktaydı. Son onarımlarda yapının kuzeydoğu köşesine giriş eyvanının yanına eklenen koridordan ulaşılan iki hacimli bir helâ yapılmıştır. Koridor yüzünden eyvanın doğusundaki mekân daralmıştır. Odalar birer kapı ile kare planlı avluya açılır. Avlunun ortasında bugün modern bir mermer havuz görülmektedir. Eski resimlerden zamanında burada sekizgen bir şadırvan bulunduğu anlaşılmaktadır. Avlunun doğusunda birer kapı ile bağlanan beşik tonozlu üç hücre mevcuttur. Batı tarafında da aynı şekilde üç hücre vardı. Batıdan yapıya bitişen ulucaminin inşası sırasında bu hücrelerin yıkıldığı kabul edilmekteyse de bu değişikliğin caminin büyüdüğü son onarım esnasında gerçekleştirildiği görüşü benimsenmektedir. Yıkılan hücrelerden geriye yalnızca avluya açılan girişleriyle temel izleri kalmış olup temel ve tonoz izlerinden hücrelerin doğu-

VÂCİDİYE MEDRESESİ

dakileri tekrarladığı anlaşılmaktadır. Onarımlarda ilk şekli verilmeksizin yarım kat kotunda beton atılarak hava delikleri açılan bu kısımda güneye birbirleriyle bağlantılı iki hücre, kuzeye de daha geniş bir hücre eklenmiştir. Günümüzde bu kısımda müzenin idarî bölümleri bulunmaktadır.

Yapının kare şeklindeki avlusunun üstünü Türk üçgenleriyle geçilen çokgen kasnak üzerine oturan taştan bir kubbe örter. Kubbenin ortasında geniş bir açıklık vardır. Eski yayınlarda deprem sonucu yıkılan orijinal kubbenin yerinde ortası açıklıklı ahşap bir kubbenin bulunduğu belirtilirken orijinal örtünün yine üstü açıklıklı bir kubbe olabileceği ileri sürülmüş, araştırmacılar bir kısmı kasnak hizasındaki taşların sonlanmış görüntüsünden orijinalde bir kubbenin bulunmayabileceğine, bir kısmı da onarım sonrasında izlerin kaybolmasından bu konuda kesin bir tesbit yapmanın imkânsızlığına dikkat çekmiştir. Orta avlusunun güneyinde, zeminden üç basamaklı bir sekiyle yükseltilmiş beşik tonozla örtülü geniş bir sivri kemerle açılan ana eyvan yer alır. Eyvan cephesini çevreleyen bir sıra basit mukarnas kuşağı dolandır. Eyvanın güney duvarındaki altı üstlü iki pencerenin, onarımlar sırasında mevcut pencerelerin genişletilmesiyle bugünkü görünümünü aldığı anlaşılmıştır. Pencerelerin arasında ve eyvanın yan duvarlarında birer dikdörtgen niş görülür. Bazı yayınlarda bu kısmın namaz kılmak için yapılmış bir mekân ve güney duvarındaki nişin ana eyvanlarda bulunması gereken mihrap olduğu ileri sürülürken bazılarının

da buradaki nişlerin tamamının sonradan eklendiğine, başka bir incelemede ise yapıda civardaki yapılar gibi kible yönünde sapma olabileceğine ve onarım öncesi durumu hakkındaki bilgilerin yetersizliğine dikkat çekilerek mihrabın ana eyvandaki yeri konusunda kesin bir kaniya varılmadığı belirtilmiştir. Ana eyvanın sağında ve solundaki dikdörtgen mekânlar birer geniş kemerle kareye indirilerek pandantifli, üzeri açıklıklı birer kubbe ile örtülmüştür. Kışık dersane vazifesi gördüğü kabul edilen mekânlarda kubbelerin açıklıkları onarımda kiremit dam altına alınarak kapatılmıştır. Dışarıdan çok yalın, süslemesiz bir mimariye sahip yapıda duvarlar sağırdır, eyvan cephesinde iki sıralı pencereler dışında doğu duvarına yalnızca mazgal tipi dört adet pencere açılmıştır. Aynı tip pencerelerin bugün yıkık olan batı hücreleri tarafında da bulunması kuvvetle muhtemeldir. Yapıda güneyde iki pencerenin ortasında doğuda kuzeye, batıda ise güneye yakın kesimde dikdörtgen kesitli birer payanda vardır. Payandaların destek amacıyla onarım sırasında eklenmiş olması ihtimali üzerinde de durulmuştur.

Ana eyvanda, Yıldırım Bayezid zamanında ders veren ve 1434'te ölümünden sonra buraya gömülen Abdülvâcîd b. Mehmed'in sandukası bulunur. Bugün kesme taşla yenilenmiş sandukanın zamanında çini süslemeli olduğu bilinmektedir. 1940 yılına kadar varlığını koruyan bu kaplamadan geriye bugün müzede korunan bazı çiniler kalmıştır. Çinilerden ikisi altı köşeli yıldız formunda ve perdah tekniğinde, helezonlarla dolgulanmış bir zemin üzerinde rûmî ve palmetli kıvrık dal dekorludur, birinde ise bitkisel süslemenin tam ortasında bir kuş figürü seçilmektedir. Kalan örneklerden Keşan-İran Selçuklu imalâtı olduğu kabul edilen bu yıldız çinilerin arasında firûze tek renk sırlı, kırmızı hamurlu altıgen çinilerin kullanıldığı anlaşılmıştır. Firûze renginde altıgen çinilerin erken Osmanlı imalâtı, belki de XV. yüzyılda Kütahya'da üretildikleri düşünülmektedir. Çiniler bugün Çini Müzesi'ne dönüştürülen Kütahya'daki II. Yâkub Bey İmaretî'nde sergilenmektedir. Yapının rasathâne olarak yapıldığının kanıtı avlusunun ve yan odaların üzerini örten kubbelerin açıklıklı oluşu, avlusunun ortasındaki kuyu ya da şadırvanın varlığı, geçmişte rasat aletlerinin konulduğu yerlerin tesbit edilmesi, Kütahya'da astronomiye dair ilginin eski bir gelenekten kaynaklandığı yönündeki görüşlerle yapıda İslâmî ilimler yanında astronomi derslerinin de okutulması ve burada

hocalık yapan Molla Abdülvâcîd'in astronomi konusunda eser vermesi gösterilmektedir. Müze deposu işleviyle bir süre harap durumda kullanılan yapı onarımından 1965'te arkeolojik, etnografik eserlerin ve çinilerin sergilendiği bir müze halinde ziyarete açılmış, 1999'daki son onarımından arındırılarak yalnızca arkeolojik eserlerin teşhir edildiği Arkeoloji Müzesi'ne dönüştürülmüştür.

BİBLİYOGRAFYA :

İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Kütahya Şehri*, İstanbul 1932, s. 10-11, 72-73, 212; Metin Sözen, *Anadolu Medreseleri*, İstanbul 1972, II, 80-83; Ara Altun, "Kütahya'nın Türk Devri Mimarisi", *Kütahya: Atatürk'ün Doğumunun 100. Yılına Armağan*, İstanbul 1981-82, s. 322-326; Oktay Aslanapa, *Türk Sanatı*, İstanbul 1984, s. 208; Şerare Yetkin, *Anadolu'da Türk Çini Sanatı'nın Gelişmesi*, İstanbul 1986, s. 141-142; A. Osman Uysal, *Germiyanoğulları Beyliği'nin Mimari Eserleri*, Ankara 2006, s. 211-218; Aydın Sayılı, "Vâcidiye Medresesi, Kütahya'da Bir Ortaçağ Türk Rasathanesi", *TTK Belleten*, XII/47 (1948), s. 655-666.

SELDA KALFAZADE

VÂCİP

(الواجب)

Varlığı zâtının gereği olan, var oluşunda başka bir sebebe muhtaç bulunmayan anlamında bir terim (bk. HÜKÜM).

VÂCİP

(الواجب)

Farz ile eş anlamlı, Hanefiler'e göre delilinin zannî olması sebebiyle ondan bir derece aşağıda olan teklifi hüküm anlamında fıkah usulü terimi.

Sözlükte "düşen; meydana geldiği kesinlikle bilinen; sabit, bağlayıcı, gerekli" anlamlarındaki **vâcib** (*Lisânü'l-^sArab*, "vcb" md.) terim olarak "şâriin mükelleften yapmasını kesin ve bağlayıcı biçimde istediği fiil" demektir. Fakihlerin çoğunluğu bu terimi farz ile aynı mânada kullanırken Hanefiler, bir fiilin yapılmasının kesin ve bağlayıcı tarzda istendiğini gösteren delil kat'î ise bunu farz, zannî ise vâciple ifade ederler. Vâcibin sözlük anlamıyla terim anlamı arasındaki bağı göstermek için usul âlimleri, vücûbun özellikle "düşme ve gerekli olma" mânalarından hareketle değişik açıklamalar yapmışlardır (meselâ bk. Cessâs, III, 236; Debûsî, s. 77; Ebû Ya'lâ el-Ferrâ,

Vâcidiye Medresesi'nin planı

